

Arrest

nr. 256 563 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds 2003 in België verblijven en diende eerder twee medische regularisatie-aanvragen (artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)) en twee humanitaire regularisatie-aanvragen (artikel 9bis van de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 mei 2020 diende verzoeker wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 januari 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 9 februari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2020 werd ingediend door:

M.(…), M.(…)

nationaliteit: Marokko

geboren te (….) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hij beweert sedert 2003 in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 01.10.2009 een aanvraag conform art. 9ter in. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard en betrokkene werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 10.09.2010. Echter op 15.06.2010 werd de aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Op 12.10.2010 diende betrokkene een nieuwe aanvraag 9ter in. Deze werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten op 30.05.2011 en aan betrokkene betekend op 14.06.2011. Op 16.05.2012 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Ook deze werd geweigerd op 11.12.2012 en betekend op 13.12.2012. Op 24.12.2012 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, ook deze werd onontvankelijk met inreisverbod 3 jaar d.d. 16.01.2013, aan betrokkene betekend op 17.01.2013. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verder verklaart betrokkene dat hij niets meer heeft in het land van herkomst, geen bestaansmiddelen en huisvesting om te overleven gedurende de tijd dat nodig is om zijn formaliteiten te vervullen. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene haalt ook aan dat hij een relatie heeft met mevrouw N.(…) B.(…), ze zwanger waren, maar de zwangerschap eindigde in een miskraam. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem nu zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met

zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al meer dan zeventien jaar in België verblijft, dat hij Nederlands zou spreken- legt verschillende attesten en deelcertificaten voor, dat hij hier tal van vrienden zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn- legt een werkbepoofte voor en een getuigenschrift Maatschappelijke Oriëntatie - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 januari 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 9 februari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer

Naam, voornaam: M.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen, na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

"(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De buitengewone omstandigheid

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is.

1.1. Gezins – en privéleven

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat:

-hij sedert 2003 ononderbroken verblijft in België en is geïntegreerd

-hij een vaste relatie heeft met B.(...) N.(...), van Belgische nationaliteit, geboren te (...) op (...) en tevens wonende te (...)

- B.(...) N.(...) zwanger was en een miskraam heeft gehad ;

- een eventuele terugkeer naar Marokko hem een moeilijk te herstellen zal nadeel veroorzaken gezien hij zijn levenspartner zal moeten achterlaten...

Het is duidelijk dat deze elementen tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Verwerende partij betwist de relatie met mevrouw B.(...) N.(...), van Belgische nationaliteit niet.

Verwerende partij betwist ook niet dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd.

Hierdoor heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bovendien, indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende geconcretiseerde voorbereidingen proberen te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

* Eisende partij heeft zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Gezien de familie van eisende partij, namelijk zijn levenspartner B.(...) N.(...), van Belgische nationaliteit, geboren te Sittard(Nederland) op (...) en tevens wonende te (...) in België verblijft, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM..

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Nigeria te repatriëren?

Door te stellen dat het maar een "eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied", wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, zal zijn, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.8. Waar verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt geen bijkomende informatie opgevraagd te hebben, merkt de Raad op dat aan het bestuur niet verweten kan worden dat het geen rekening heeft gehouden met feiten of bezwaren van de betrokkene die, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokkene (cf. RvS, 28 april 2008 nr. 182.450). In het kader van een aanvraagprocedure komt het aan verzoeker toe om alle dienstige informatie aan te reiken.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2020 het volgende had ingeroepen als ‘buitengewone omstandigheden’:

“Verzoeker kan niet naar zijn land van herkomst terugkeren om aldaar een aanvraag om in België te mogen verblijven, in te dienen. Verzoeker beroept zich op buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n°107.621, 31 maart 2002; RvSt., n° 120.101,2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Sedert 2003 verblijft verzoeker onafgebroken in België. Verzoeker ontvluchtte Marokko omwille van de vele problemen waarin het land verkeerde. Hij vertrok naar België, hopende op een beter leven. Gedurende 17 jaar heeft hij zijn leven hier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven. Verzoekers centrum van belangen ligt nu hier in België.

Bovendien heeft verzoeker in zijn land van herkomst niets om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Daarenboven zal een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker een schending uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daar verzoekers Belgische partners familie in België verblijven.

Verzoeker woont al twee jaar samen met zijn Belgische partner, mevrouw N.(...) B.(...). Samen verwachtte het koppel een kind maar helaas eindigde de zwangerschap in een miskraam.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst schendt artikel 8 EVRM.”

2.10. Verzoeker beriep zich dus enerzijds op zijn langdurige verblijf in België en anderzijds op zijn recht op familie- en gezinsleven. Betreffende verzoekers langdurige verblijf in België wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hij beweert sedert 2003 in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 01.10.2009 een aanvraag conform art. 9ter in. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en betrokkene werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 10.09.2010. Echter op 15.06.2010 werd de aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Op 12.10.2010 diende betrokkene een nieuwe aanvraag 9ter in. Deze werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten op 30.05.2011 en aan betrokkene betekend op 14.06.2011. Op 16.05.2012 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Ook deze werd geweigerd op 11.12.2012 en betekend op 13.12.2012. Op 24.12.2012 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, ook deze werd onontvankelijk met inreisverbod 3 jaar d.d. 16.01.2013, aan betrokkene betekend op 17.01.2013. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verder verklaart betrokkene dat hij niets meer heeft in het land van herkomst, geen bestaansmiddelen en huisvesting om te overleven gedurende de tijd dat nodig is om zijn formaliteiten te vervullen. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

2.11. Verzoeker laat de concrete overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende zijn langdurige verblijf in België ongemoeid. Verzoeker betwist niet dat hij reeds meermaals de wettelijke verplichting opgelegd kreeg om het land te verlaten, zodat zijn langdurige verblijf in België bezwaarlijk als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

2.12. In zijn middel gaat verzoeker wel nader in op zijn voorgehouden familie- en gezinsleven in België. Zoals verzoeker in zijn middel stelt, wordt in de beslissing het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner nergens betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris betwist evenmin dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn. Verzoeker stelt dat er geen afweging gebeurd is in functie van de elementen uit artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.13. Het door verzoeker ingeroepen artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te

verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, §74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, §43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, §81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, §43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, §67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, §37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, §142).

Aangezien verzoeker niet over een geldig verblijf beschikte, gaat het *in casu* om een situatie van eerste toelating en diende geen afweging te gebeuren in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In de eerste bestreden beslissing wordt volgende afweging gemaakt tussen verzoekers recht op gezinsleven en de verplichting om (tijdelijk) terug te keren om de aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen:

“Betrokkene haalt ook aan dat hij een relatie heeft met mevrouw N.(...) B.(...), ze zwanger waren, maar de zwangerschap eindigde in een miskraam. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem nu zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van

het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)."

Verzoeker toont niet aan dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren om zijn aanvraag bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen disproportioneel zou zijn indien afgewogen tegen de enigszins precaire relatie met zijn partner, die hij in een illegale verblijfssituatie is aangegaan en waarvan, behoudens de samenwoning, geen enkel begin van bewijs wordt aangeleverd.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dringt zich de vaststelling op dat verzoeker concreet aannemelijk moet maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Door in zijn middel de in de aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen dienaangaande uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat hij zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft, merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekomt om concreet aannemelijk te maken dat zijn familiale leven en zijn socio-culturele integratie in België van die aard zijn dat zij een (tijdelijke) terugkeer om zich aan te bieden bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk maken.

2.14. In zoverre verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek verwijt, merkt de Raad op dat verzoeker niet concreet aanduidt welke elementen bij het onderzoek van de aanvraag over het hoofd zouden zijn gezien.

2.15. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

2.16. Verzoeker brengt niets in tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *"betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum"* en heeft geen schending aannemelijk gemaakt van een *"meer voordelige bepaling(...) vervat in een internationaal verdrag"*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van voormelde bepaling verplicht hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

2.17. Waar verzoeker zich afvraagt hoe de verwerende partij kan verantwoorden dat ze hem naar Nigeria (*sic*) zouden repatriëren, dient te worden aangestipt dat dit nergens uit de beschikbare gegevens kan blijken.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel, al dan niet in samenhang met het evenredigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN